

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **Y. H.**, narozen X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2019, č. j. CPR-3198-3/ČJ-2019-930310-V243,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobou podanou dne 23. 4. 2019 k Městskému soudu v Praze, kterou označený soud usnesením ze dne 2. 5. 2019, č. j. 16 A 25/2019 – 12, postoupil zdejšímu soudu jako místně příslušnému, žalobce napadá rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2019, č. j. CPR-3198-3/ČJ-2019-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 12. 2018, č. j. KRPS-297509-28/ČJ-2018-010026 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.
2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce v období od 11. 9. 2018

do 2. 10. 2018 vykonával v areálu společnosti K. M. s. r. o. bez platného povolení k zaměstnání pomocné práce v kovovýrobě, tj. jako cizinec byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce namítal pochybení ve vztahu k zákonnosti celého procesu, neboť již správním orgánem I. stupně byla porušena ustanovení § 2 odst. 3 a 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgán I. stupně nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny zájmy oprávněných osob. Správní orgán zejména nedostatečně posoudil zásah do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány přistoupily k situaci žalobce formalisticky a necitlivě.
4. Dále žalobce namítal, že otázka výkonu nelegální práce je správním deliktem podle § 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a činění závěru o spáchání správního deliktu je vyňato ustanovením § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu ze záležitostí, o nichž si správní orgán může činit vlastní úsudek. Vzhledem k tomu, že s žalobcem nebylo správní řízení o deliktu podle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti ani zahájeno, má žalobce za to, že nebyl správní orgán I. stupně oprávněn činit závěry o výkonu nelegální práce a výkon nelegální práce nemohl být důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
5. Poslední žalobní bod se týkal nevypořádání námítky ohledně selektivního hodnocení důkazů v neprospěch žalobce a nedostatečného zjištění skutkového stavu, které má za následek nepřezkoumatelnost odvoláním napadeného rozhodnutí.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, s uplatněnými žalobními námitkami se neztotožnila a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
8. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
9. Při jednání, které soud k projednání žaloby na žádost žalobce nařídil, setrval zástupce žalobce na svém procesním stanovisku a zopakoval zásadní výhrady proti vydaným správním rozhodnutím. Žalovaná se z jednání předem řádně omluvila, odročit jednání nežádala, soud proto projednal věc v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 s. ř. s. v její nepřítomnosti.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 2. 10. 2018 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky, odboru cizinecké policie ve společnosti K. M. s. r. o. na adrese X, při výkonu činnosti pomocného dělníka v kovovýrobě. Žalobce při kontrole předložil platný

biometrický ukrajinský cestovní doklad č. X, avšak nepředložil žádné povolení k zaměstnání.

11. Na základě uvedeného bylo s žalobcem ještě dne 2. 10. 2018 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu výslechu žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval dne 1. 9. 2018 osobním automobilem s kamarády. Týden bydlel u své sestřenice, pak dostal nabídku, aby si vydělal nějaké peníze na cestu zpět a na dárky. Kontakt získal od svého kamaráda V. a dne 11. 9. 2019 nastoupil do zaměstnání. Bylo mu známo, že nemá patřičná povolení k výkonu zaměstnání. Zároveň uvedl, že s nikým nepodepsal žádnou smlouvu, veškerou činnost konal na základě ústní dohody. Pracovní doba byla desetihodinová od 8:00 do 18:00 hodin. Ve společnosti pracoval jako pomocný dělník v kovovýrobě, odvážel špony z obráběcích strojů do speciálních kontejnerů. Docházku do práce si evidoval na pracovišti. Odměnu měl slíbenou ve výši 80 Kč za hodinu vykonané práce. Zaplacení měl dostat do třetího dne měsíce, tedy do 3. 10. 2018 a měl mu ji vyplatit pan M.. Práci měl domluvenou do 3. 10. 2018, pak měl odcestovat zpět na Ukrajinu. Ve společnosti pracoval od 11. 9. 2018 do 2. 10. 2018, tj. celkem 16 pracovních dní. Pracovní oblečení měl vlastní, nářadí a pomůcky byly na pracovišti. Neměl v úmyslu zůstat v České republice natrvalo, na Ukrajině má dům, rodinu a také chce dále žít na Ukrajině, pouze se tam potýká s nedostatkem pracovních příležitostí a menším platem. Byl si vědom toho, že mu za uvedené protiprávní jednání hrozí správní vyhoštění. V České republice nenavázal žádné kulturně společenské vazby, ani je navazovat nechtěl. Na Ukrajinu se má kam vrátit a zcela vyloučil, že by mu hrozil v případě návratu nějaký trest. Nebude ohrožen ani válečným konfliktem, který probíhá v jiné oblasti. Povinnost vycestovat nepovažoval za zásah do rodinného a soukromého života.
12. Žalobce byl od 4. 10. 2018 zastoupen ve správním řízení advokátem, který zastupuje žalobce i v tomto soudním řízení.
13. Správní orgán I. stupně si vyžádal u Úřadu práce České republiky informaci o tom, zda měl žalobce vydané rozhodnutí o povolení k zaměstnání na území České republiky. Dne 23. 10. 2018 obdržel informaci, že žalobce neměl dle dostupných informací z centrální databáze Ministerstva práce a sociálních věcí vydáno povolení k zaměstnání.
14. Dne 3. 11. 2018 si správní orgán I. stupně vyžádal u Ministerstva vnitra závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce. V tomto závazném stanovisku ze dne 3. 11. 2018, č. j. KRPS-297509/ČJ-2018-010026, ministerstvo konstatovalo, že je vycestování žalobce možné. Ministerstvo uvedlo, že situaci v Z. o. lze považovat za natolik uspokojivou, že umožňuje bezpečný návrat žalobce do vlasti. Obec R., odkud žalobce pochází a kde také žije jeho rodina, není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů, nijak zasažena.
15. Dne 13. 12. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce, a zároveň mu uložil zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 6 měsíců.
16. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém uplatnil totožné námitky jako v podané žalobě.
17. Dne 3. 4. 2019 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a

zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 6 měsíců a uložena povinnost opustit území České republiky do 7 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce v období od 11. 9. 2018 do 2. 10. 2018 vykonával v areálu společnosti K. M. s. r. o. bez platného povolení k zaměstnání pomocné práce v kovovýrobě, tj. jako cizinec byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Žalovaná nepřisvědčila odvolacím námitkám žalobce a shrnula, že bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v souladu se zákonem.

Posouzení žalobních bodů

18. Žalobce nejprve namítal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, a že se žalovaná nevypořádala náležitě s námitkami, které žalobce uvedl ve svém odvolání. Žalobce odkazoval na povinnost správních orgánů postupovat v souladu s § 119a a 174a zákona o pobytu cizinců. V rámci tohoto žalobního bodu žalobce citoval i z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 - 37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 34, ve kterých se Nejvyšší správní soud zabýval interpretací neurčitého právního pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“.
19. Nejprve je třeba upozornit na to, že žalobce sice předestřel podmínky výkladu neurčitého právního pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“, nicméně neuvedl žádnou individualizovanou skutečnost svědčící o tom, jak napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do jeho rodinného nebo soukromého života. Jestliže žalobce namítá případné vady toliko v obecné a nekonkrétní rovině, není nesprávný postup soudu, pokud námitky rovněž vypořádá obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41).
20. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže by byl jeho důsledkem nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
21. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
22. Správní orgán I. stupně hodnotil přiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce do jeho soukromého a rodinného života na straně 7 prvostupňového rozhodnutí, přičemž přihlédl k tomu, že žalobce nemá na území České republiky žádné závazky, rodinu má na Ukrajině. V České republice žije pouze jeho sestřenice. Nedošlo k integraci žalobce do společnosti v České republice, neboť zde pobýval jen krátkou dobu. Vycestování cizince nebrání ani jeho věk či zdravotní stav. Správní orgán neshledal žádnou překážku k vycestování.
23. Žalobce již v podaném odvolání namítal, že bylo výše uvedené vyhodnocení správního orgánu I. stupně ohledně přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce formalistické a bez vztahu ke konkrétní situaci žalobce. Zároveň ale žalobce neuvedl jedinou skutečnost, která by vyvracela závěry

správního orgánu I. stupně.

24. Žalovaná se vypořádala s námitkou ohledně nedostatečného posouzení zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce na str. 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaná se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně a uplatněnou námitku vyhodnotila jako neopodstatněnou.
25. Žalobní bod není důvodný. Správní orgány se dostatečně přezkoumatelným způsobem zabývaly zásahem rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Uvedly rozhodné skutečnosti, které v průběhu správního řízení zjistily a které mají oporu ve správním spise. Zároveň je třeba přihlídnout k tomu, že žalobce ani v podaném odvolání ani v žalobě neuvedl jedinou skutečnost, která by vyvracela nebo zpochybňovala ať už jím dříve uvedené informace, anebo hodnocení správních orgánů ohledně přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakého důvodu považovala žalovaná námitky žalobce za liché, mylné anebo vyvrácené. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 - 65).
26. V této souvislosti soud ještě uvádí, že není přílehlavý odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 34, neboť v uvedeném případě se jednalo o cizince, který založil svůj rodinný život na území České republiky, kdežto žalobce vede svůj rodinný život na Ukrajině a ani ve správním řízení ani v řízení před soudem neuvedl nic, co by svědčilo o opaku.
27. V další části žaloby žalobce namítal, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s námitkou o neoprávněnosti správního orgánu I. stupně učinit závěr o nelegálnosti zaměstnání žalobce, aniž by disponoval rozhodnutím či podnětem správního orgánu, jemuž přísluší rozhodovat o věcech zaměstnávání podle jiného právního předpisu. Výkon nelegální práce je správním deliktem podle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, a proto je činění závěrů o spáchání správního deliktu vyňato ustanovením § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu ze záležitostí, o nichž si může správní orgán činit vlastní úsudek.
28. Soud v první řadě upozorňuje na rozdílné předměty úpravy zákona o zaměstnanosti a zákona o pobytu cizinců. Zákon o zaměstnanosti v § 1 stanoví, že „[t]ento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje zabezpečení státní politiky zaměstnanosti, jejímž cílem je dosažení plné zaměstnanosti a ochrana proti nezaměstnanosti“. Oproti tomu zákon o pobytu cizinců v § 1 stanoví, že „[t]ento zákon upravuje v návaznosti na přímo použitelný předpis Evropské unie podmínky vstupu cizince na území České republiky (dále jen „území“) a vycestování cizince z území, stanoví podmínky pobytu cizince na území a vymezuje působnost Policie České republiky (dále jen „policie“), Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy“. S odlišným předmětem úpravy jednotlivých zákonů pak souvisí i svěřené působnosti vykonávat státní správu odlišným správním orgánům. Podle § 125 zákona o zaměstnanosti „kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti vykonávají Státní úřad inspekce práce, oblastní inspektoráty práce, v rozsahu stanoveném v § 126 odst. 4 i celní úřady a v rozsahu uvedeném v § 127 generální ředitelství Úřadu práce a krajské pobočky Úřadu práce.“ Podle § 164 zákona o pobytu cizinců je pak odboru cizinecké policie svěřena pravomoc „rozhodovat o správním vyhoštění cizinců, o uložení povinnosti opustit území (§ 50a), o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (§

123b) a o vrácení finanční záruky nebo jejím propadnutí státu (§ 123c)“.

29. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání zprostředkoval.“
30. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se „[s]právním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.“
31. Uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců není podmíněno rozhodnutím o žádném správním deliktu resp. přestupku. Policie je oprávněna vydat rozhodnutí o správním vyhoštění nikoli za podmínky, bude-li rozhodnuto o cizinci tak, že se dopustil správního deliktu nelegálního zaměstnání, ale policie rozhodne o uložení správního vyhoštění tehdy, zjistí-li, že byl cizinec na území České republiky zaměstnán bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou pro výkon daného zaměstnání. Uložení správního vyhoštění není rozhodnutím o správním deliktu.
32. Tvzení žalobce, že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn rozhodnout o uložení správního vyhoštění před tím, než příslušný správní orgán rozhodne o spáchání správního deliktu (správně má být uvedeno „přestupku“ – pozn. soudu) spočívajícího v nelegálním zaměstnání není správné.
33. Zároveň není důvodný ani žalobní bod, ve kterém žalobce namítal, že se žalovaná nevypořádala s námitkou, podle které nebyl správní orgán I. stupně oprávněn učinit závěr o nelegálnosti zaměstnání žalobce. Žalovaná se s uvedenou námitkou žalobce vypořádala na straně 4 napadeného rozhodnutí a mj. odkázala na podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, v návaznosti na § 178b téhož zákonné, který definuje podmínky zaměstnání pro účely zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dovodila, že správní orgán I. stupně byl při výkonu pravomoci podle zákona o pobytu cizinců oprávněn učinit si úvahu o tom, zda pracovní činnost vykonávaná žalobcem naplňovala znaky závislé práce. Žalovaná se tak přezkoumatelným způsobem vypořádala s námitkou žalobce o tom, zda byl správní orgán I. stupně oprávněn rozhodnout o uložení správního vyhoštění, které souvisí s výkonem nelegálního zaměstnání, resp. které je odůvodněno nesplněním podmínky výkonu zaměstnání bez příslušného povolení.
34. V posledním žalobním bodu žalobce namítal, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou žalobce, ve které upozorňoval na selektivní hodnocení důkazů v neprospěch žalobce a nedostatečné zjištění skutkového stavu. Podle žalobce nezjistil už správní orgán I. stupně, zda se vůbec žalobce dopustil vytýkaného protiprávního jednání. Žalobce namítal, že správní orgány nesprávně přihlížely a akceptovaly jen skutečnosti

jeví se v neprospěch žalobce, a naopak hrubě podcenily či dokonce ignorovaly důkazy a skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Žalobce zdůraznil, že správním orgánům uvedl, že nikdy nepodepsal žádnou smlouvu ani nedostal žádnou odměnu za práci, přesto žalovaná setrvala na závěrech, které konstatoval správní orgán I. stupně.

35. Žalovaná se na straně 5 napadeného rozhodnutí vypořádala s konkrétními námitkami žalobce, ve kterých uváděl, že nedostal za odvedenou práci odměnu a též že nepodepsal žádnou smlouvu. Žalovaná uvedla, že je významnou skutečností již to, že byla žalobci odměna přislíbena, z uvedeného slibu odměny lze dovozovat existenci vztahu nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli. V souvislosti s neexistencí dohody o výkonu práce pak žalovaná uvedla, že zákonem předpokládané uzavření pracovní smlouvy může být mimo jiné dáno i uzavřením ústní či konkludentní dohody či výkonem závislé práce v tzv. faktickém pracovním poměru. Nedostatek písemné formy pracovní smlouvy není důvodem její neplatnosti. Pracovní smlouva je uzavřena, jakmile se účastníci shodnou na podstatných náležitostech, jimiž jsou druh práce, místo výkonu práce a den nástupu do práce. Žalovaná tak vyvrátila argumentaci žalobce, který měl za to, že neexistence písemné pracovní dohody a neposkytnutí odměny za odvedenou práci, jsou dostatečné důkazy svědčící o tom, že nevykonával závislou práci. Nadto žalovaná doplnila další skutkové a důkazy podložené okolnostmi, které vypovídaly o tom, že se žalobce dopustil výkonu práce, aniž by disponoval potřebným povolením k výkonu této práce a naplnil tak důvody pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobní bod není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

36. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně